

Flotilla, speranza al diminutivo

● comune-info.net/flotilla-speranza-al-diminutivo

[Amador Fernández-Savater](#)

03 Settembre 2025

Foto Udi Genova

Di cosa ci parla l'emozione suscitata dalla **Global Sumud Flotilla** (da Spagna, Italia, Tunisia sono salpate 50 navi, di tutte le dimensioni, con a bordo 500 persone di 40 Paesi del mondo per portare aiuti alla popolazione palestinese e rompere il blocco navale israeliano, ndr) che cerca di rompere il blocco marittimo e aprire un corridoio umanitario verso Gaza? Credo che non abbia tanto e solo a che vedere con un'illusione o una fiducia nelle sue possibilità di successo, quanto piuttosto con la gioia stessa del tentativo. Ciò che ci emoziona (penso) è proprio **lo sforzo di aprire una breccia**, la sua insistenza, la sua perseveranza, contro la complicità e la rassegnazione generale.

In altre parole, la Flotilla non agisce solo "là", ma anche "qui". Come un raggio di speranza. **Non la speranza sciocca di un lieto fine, né la speranza ingenua di un "si può fare", ma la speranza (senza garanzie) dell'impossibile, dell'imprevedibile,**

dell'inaspettato. Non ci commuove la credenza o la certezza dei risultati, ma il tentativo di aprire un possibile dentro e contro l'avversità.

Speranza senza ottimismo. Speranza minima, come diceva Günther Anders. Speranza al diminutivo, come la stessa Flottiglia. Non potente, astratta o totalizzante, né grandiosa, ma precaria, fragile, concreta, sobria, vicina.

Ciò che ci emoziona è accompagnare, incoraggiare, condividere questo nuovo tentativo, contro l'impotenza generale. E lasciarcene impregnare.

Testo in **greco**

Flotilla, το υποκοριστικό της ελπίδας, του Amador Fernández-Savater

Τι μας λέει το συναίσθημα που προκάλεσε η Global Sumud Flotilla (από την Ισπανία, την Ιταλία και την Τυνησία απέπλευσαν 50 πλοία, όλων των μεγεθών, με 500 άτομα από 40 χώρες του κόσμου, για να μεταφέρουν βοήθεια στον παλαιστινιακό λαό και να σπάσουν τον ισραηλινό ναυτικό αποκλεισμό, σ.σ.) καθώς επιδιώκει να σπάσει τον θαλάσσιο αποκλεισμό και να ανοίξει έναν ανθρωπιστικό διάδρομο προς τη Γάζα; Πιστεύω ότι δεν έχει να κάνει τόσο με την ψευδαίσθηση ή την εμπιστοσύνη στις πιθανότητες της επιτυχίας της, όσο με τη χαρά της προσπάθειας αυτής καθεαυτής. Αυτό που μας συγκινεί (νομίζω) είναι ακριβώς η προσπάθεια να ανοίξει ένα ρήγμα, η επιμονή της, η αποφασιστικότητά της, ενάντια στη συνενοχή και τη γενική παραίτηση.

Με άλλα λόγια, η Flotilla δεν δρα μόνο «εκεί», αλλά και «εδώ». Σαν μια ακτίνα ελπίδας. Όχι της ανόητης ελπίδας για ένα αίσιο τέλος, ούτε της αφελούς ελπίδας ενός «ναι, μπορεί να γίνει», αλλά μιας ελπίδας (χωρίς εγγυήσεις) για το αδύνατο, το απρόβλεπτο, το αναπάντεχο. Δεν μας συγκινεί η πίστη ή η βεβαιότητα των αποτελεσμάτων, αλλά η προσπάθεια να ανοίξουμε μια πιθανότητα μέσα και ενάντια στις αντιξοότητες.

Ελπίδα χωρίς αισιοδοξία. Ελάχιστη ελπίδα, όπως έλεγε ο Günther Anders. Ελπίδα στο υποκοριστικό, όπως η ίδια η Flottilla. Όχι ισχυρή, αφηρημένη ή ολοκληρωτική, ούτε μεγαλοπρεπής, αλλά επισφαλής, εύθραυστη, ουσιαστική, νηφάλια, κοντινή.

Αυτό που μας συγκινεί είναι ότι συνοδεύουμε, ενθαρρύνουμε, μοιραζόμαστε αυτή τη νέα προσπάθεια, ενάντια στη γενική αδυναμία. Και αφηγόμαστε να μας διαποτίσει.

Testo in **spagnolo**:

La Flotilla: esperanza en diminutivo

¿De qué nos habla la emoción desatada por la Flotilla que pretende romper el bloqueo marítimo y abrir un corredor humanitario hacia Gaza?

Creo que no tanto/ no sólo tiene que ver con una ilusión o una confianza en sus posibilidades de éxito, sino con la alegría del propio intento. Lo que nos emociona (pienso) es la misma tentativa de abrir brecha, su insistencia, su perseverancia, contra la complicidad y la resignación general.

Es decir, la Flotilla no sólo funciona “allí”, sino también “aquí”. Como un rayito de esperanza. No la esperanza boba de un final feliz, ni la esperanza ingenua de un “sí se puede”, sino la esperanza (sin garantías) de lo imposible, de lo imprevisible, de lo inesperado. No nos emociona la creencia o la certeza de resultados, sino la tentativa de abrir un posible en/contra la adversidad.

Esperanza sin optimismo. Esperanza mínima, como decía Günther Anders. Esperanza en diminutivo, como la propia Flotilla. No poderosa, abstracta o totalizadora, ni tampoco grandilocuente, sino precaria, frágil, concreta, sobria, cercana.

Lo que nos emociona es acompañar, alentar, compartir esa nueva intentona, contra la impotencia general. E impregnarnos de ello.